

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Дніпро

«01» березня 2024 року

Старший слідчий – криміналіст слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях старший лейтенант юстиції Жижома Ярослав Олександрович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22022050000006239, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 31.10.2022, за ознаками злочину, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276-279 КПК України, -

ПОВІДОМІВ:

Макарова Кирила Борисовича,
06.11.1995 р.н., уродженця м. Донецьк
Донецької обл., громадянина України,
зарєстрованого за адресою: Донецька
обл., м. Донецьк, вул.
Нижньоудинського, буд. 6, кв. 9,
документованого паспортом
громадянина України серії ВК 886642,
виданого Калінінським РВ ДМУ
УМВС України в Донецькій області,
РНОКПП 3500800531, -

про підозру у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянськом України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації,

територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва збройних сил (далі ЗС) рф, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і ЗС рф як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам рф, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої

денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу ЗС РФ (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Вказаний план у повній мірі відповідав та був розроблений з урахуванням принципів та підходів, викладених у виступі начальника ГШ ЗС РФ Герасимова В.В. перед Академією військових наук РФ з доповіддю про гібридну війну в лютому 2013 року, яка у подальшому отримала назву «доктрина Герасимова», де зазначалося, що з метою досягнення цілей повинна надаватися перевага невоєнним заходам (політичним, економічним, інформаційним, гуманітарним), які застосовуються з використанням протестного потенціалу населення, інформаційним протиборотством та воєнним заходам прихованого характеру.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій Революції Гідності, вказувалося на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення,

компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян рф місцевих мешканців південно-східних регіонів України щодо дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикально націоналістичних поглядів, учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалась їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополь та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знуцання над російськомовним населенням України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС рф серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту рф (далі – ЧФ рф), що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС рф поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому її ведення проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати з території півострова Крим.

Також, представниками влади і ЗС рф вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території держави.

У березні - квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія рф шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств рф, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 06 квітня 2014 року проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Донецької народної республіки», за результатами якого 07.04.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі - «ДНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ДНР» представниками рф з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовані підрозділи політичного (так звані «органи державної влади «ДНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та

силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань рф, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, рф на території Донецької області так званої «ДНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014 припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

19.02.2022 керівництвом рф в умовах триваючого міжнародного збройного конфлікту в порушення положень ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, Загальної декларації про права людини, ст. 36 Конвенції про права дитини, Європейської конвенції про здійснення прав дітей, ст. ст. 30, 30-1 Закону України «Про охорону дитинства» на тимчасово окупованій території Донецької області оголошено примусову загальну мобілізацію громадян України, які мешкають на тимчасово окупованій території Донецької області, в тому числі неповнолітніх, для участі у військових діях, спрямованих проти держави Україна.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент рф Володимир Путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади рф, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС рф на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці ЗС рф, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглась на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших

областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України.

Строк дії воєнного стану в Україні неодноразово продовжувався, яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-IX, Указом від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від 07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 № 3275-IX, Указом від 05.02.2024 № 49/2024 затвердженим Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX) продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14.02.2024 строком на 90 діб, до 13.05.2024.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та

здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

З метою створення єдиної структури так званих «республіканських органів исполнительної влади их територіальних подразделений» на тимчасово окупованій території Донецької області так званим «Народним советом ДНР» було прийнято Закон «О системе органов исполнительної влади Донецкой Народной Республики» від 24.04.2015 №35-ІНС, яким відповідно до статті 9 передбачено, що систему органів виконавчої влади «ДНР» складають (мовою оригінала): «1) правительство Донецкой Народной Республики; 2) министерства Донецкой Народной Республики; 3) государственные комитеты Донецкой Народной Республики; 4) службы Донецкой Народной Республики; 5) агентства Донецкой Народной Республики; 6) инспекции Донецкой Народной Республики; 7) иные органы исполнительної влади Донецкой Народной Республик». Також варто зазначити, що відповідно до статті 11 вищевказаного закону «**Міністерство Донецької Народної Республіки** є республіканським органом виконавчої влади Донецької Народної Республіки, який проводить державну політику і здійснює функції правового регулювання, контролю і нагляду у встановленій сфері діяльності, галузевого або міжгалузевого управління в найважливіших галузях і встановлених сферах діяльності, надання публічних послуг і управління державним майном, а також координує діяльність Донецької Народної Республіки у встановлених випадках діяльність інших органів виконавчої влади Донецької Народної Республіки у цій сфері.

В подальшому у відповідності до так званого «Постановления совета министров Донецкой Народной Республики» від 10.01.2015 № 1-30 з метою налагодження функціонування новоствореного органу виконавчої влади «ДНР» було затверджено основи діяльності у сфері молоді, спорту та туризму, положення та структуру так званого «Министерства молодежи, спорта и туризма Донецкой Народной Республики».

Крім того у відповідності до так званого «Постановления совета министров Донецкой Народной Республики» від 10.03.2017 № 3-31 з метою підвищення ефективності діяльності так званого «Министерства молодежи, спорта и туризма Донецкой Народной Республики» було затверджено положення в новій редакції вищевказаного міністерства. Відповідно до змісту якого пунктом 3.2 передбачено, що «Міністерство очолює Міністр молоді, спорту і туризму ДНР, який призначається на посаду та звільняється з посади

Головою ДНР за пропозицією Головою Уряду ДНР». В подальшому у відповідно до змісту пункту 3.3 передбачено, що

Міністр відповідно до покладених повноважень:

3.3.1. Несе персональну відповідальність за виконання покладених на Міністерство завдань та функцій, а також реалізацію державної політики у встановленій сфері діяльності Міністерства, раціональне використання бюджетних коштів та людських ресурсів, збереження фінансових коштів та матеріальних цінностей, достовірність показників, що містяться у бухгалтерському обліку та звітності.

3.3.2. Вносить в установленому порядку на розгляд Голові Донецької Народної Республіки та Уряду Донецької Народної Республіки проекти нормативних правових актів та пропозиції з питань, що належать до компетенції Міністерства.

3.3.3. Видає накази, що мають нормативний характер, а з оперативних та інших поточних питань організації діяльності Міністерства – накази та розпорядження ненормативного характеру.

3.3.4. Розподіляє обов'язки між заступниками, визначає повноваження керівників структурних підрозділів апарату Міністерства та керівників підпорядкованих організацій, координує їхню діяльність.

3.3.5. Затверджує бюджетні кошториси відповідно до чинного законодавства.

3.3.6. В установленому порядку призначає на посаду та звільняє з посади працівників Міністерства.

3.3.7. Затверджує положення щодо структурних підрозділів Міністерства, включаючи посадові інструкції працівників.

3.3.8. Узгоджує призначення на посади та звільнення з посад керівників управлінь (відділів, секторів) міських та районних державних адміністрацій Донецької Народної Республіки у встановленій сфері діяльності.

3.3.9. Затверджує в установленому порядку положення (статути), посадові інструкції керівників, підвідомчих Міністерству підприємств, установ та організацій, призначає на посаду та звільняє з посади їх керівників, укладає та розриває з ними трудові договори (контракти), а також вносить до договорів (контракти) зміни.

3.3.10. Узгоджує призначення на посади та звільнення з посад заступників керівників підприємств, установ, організацій, які перебувають у сфері управління Міністерства.

3.3.11. Застосовує заходи заохочення до працівників Міністерства та керівників організацій, які перебувають у підпорядкуванні та накладає дисциплінарні стягнення на них.

3.3.12. Узгоджує щодо надання керівників підвідомчих підприємств, установ, організацій, фонди оплати праці, граничну чисельність працівників та штатні розклади.

3.3.13. Представляє в установленому порядку працівників Міністерства, інших осіб, які здійснюють діяльність у встановленій сфері до присвоєння почесних звань та нагородження державними нагородами Донецької Народної

Республіки, почесною грамотою Голови Донецької Народної Республіки до заохочення у вигляді оголошення їм подяки Голови Донецької Народної Республіки.

3.3.14. Представляє Голові Донецької Народної Республіки та Уряду Донецької Народної Республіки в установленому порядку пропозиції щодо створення, реорганізації та ліквідації підприємств, установ та організацій, які перебувають у віданні Міністерства.

3.3.15. У межах своїх повноважень представляє Міністерство у відносинах з вітчизняними та закордонними юридичними та фізичними особами, укладає та розриває договори та угоди.

3.3.16. Діє без довіреності від імені Міністерства, представляє його інтереси в усіх органах державної влади та органах місцевого самоврядування, у тому числі судових, правоохоронних органах, укладає договори, угоди, відкриває та закриває рахунки відповідно до законодавства, здійснює за ними операції, підписує фінансові документи видає довіреності.

3.3.17. Затверджує графік перевірок дотримання законодавства та статутних зобов'язань підвідомчими організаціями.

3.3.18. Планує роботу Міністерства, вживає заходів щодо вдосконалення організації та підвищення ефективності роботи Міністерства.

3.3.19. Надає обов'язкові для виконання працівниками апарату Міністерства вказівки та доручення.

3.3.20. Ініціює проведення службового розслідування щодо працівників апарату Міністерства, керівників підприємств, установ, організацій та організацій, які здійснюють освітню діяльність, які перебувають у сфері управління Міністерства.

3.3.21. Здійснює інші повноваження, якими він наділений відповідно до законів, нормативних правових актів Голови Донецької Народної Республіки або Уряду Донецької Народної Республіки.

3.3.22. Бере участь із правом вирішального голосу на засіданнях Уряду Донецької Народної Республіки.

3.3.23. Бере участь у підготовці постанов та розпоряджень Уряду Донецької Народної Республіки, забезпечує їх виконання.

3.3.24. Бере участь у виробленні та реалізації політики Уряду Донецької Народної Республіки.

3.3.25. При здійсненні своїх повноважень Міністр підзвітний Уряду Донецької Народної Республіки, а з питань, віднесених Конституцією Донецької Народної Республіки, законами Донецької Народної Республіки до повноважень Голови Донецької Народної Республіки та Голови Донецької Народної Республіки».

В подальшому указом так званого голови «ДНР» Пушилїним Д.В. було прийнято закон від 26.09.2022 № 693 «О вопросах республиканских органов исполнительной власти Донецкой Народной Республики» відповідно до якого було реорганізоване так зване «Министерство молодёжи, спорта и туризма Донецкой Народной Республики», шляхом створення нового «Министерства молодежной политики Донецкой Народной Республики», яке розташовується за

адресою: Донецька область місто Донецьк проспект Дзержинського будинок 13, та яке отримало функції з вироблення та реалізації державної політики та нормативно-правового регулювання у встановленій сфері діяльності перетвореного «Міністерства молодёжи, спорта и туризма Донецкой Народной Республики». Таким чином було утворено новий орган виконавчої влади так званої «ДНР» із перейняттям функцій у сфері своєї діяльності з питань молодіжної політики у колишнього «Міністерства молодёжи, спорта и туризма Донецкой Народной Республики».

Так у громадянина України Макарова Кирила Борисовича, 06.11.1995 року народження, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу РФ, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, невизнання РФ поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, виник умисел на співпрацю з представниками держави агресора. Перебуваючи на тимчасово окупованій території, а саме у м. Донецьку Донецької області, діючи умисно, добровільно, реалізуючи свій злочинний умисел, з метою встановлення та утворення тимчасової окупації частини території України, підтримки рішень та дій держави-агресора, збройних формувань, окупаційної адміністрації держави-агресора, співпраці з державою-агресором, збройними формуваннями та окупаційною адміністрацією, вступив до складу окупаційної адміністрації Російської Федерації та був призначений наказом № 872 від 29.09.2022, виданим так званим головою «ДНР» Пушилїним Д.В., на посаду т.зв. «міністра молодежної політики «ДНР».

З моменту призначення на посаду та використовуючи надані представниками окупаційної адміністрації РФ владні повноваження, Макаров К.Б., діючи умисно, з ідеологічних та корисливих мотивів, будучи особою, на яку покладено персональну відповідальність за діяльність так званого «міністра молодежної політики ДНР», реалізовує покладені на «міністра молодежної політики ДНР» функції щодо організації та реалізації молодіжної політики на території т.зв. «Донецької Народної Республіки».

При цьому Макаровим К.Б., видаються документи, які мають ознаки адміністративно-розпорядчих та нормативно-правових актів, але відповідно до чинного законодавства України є нікчемними.

Так, Макаровим К.Б., здійснюється розподіл обов'язків між його заступниками; призначаються та звільняються з посади працівники «міністра»; затверджується щорічний план роботи та показники діяльності підвідомчих «министерству» службам та агентствам, а також, звіти про їх діяльність; підписуються та видаються накази, що мають нормативний характер з оперативних та інших питань діяльності «міністра» - накази ненормативного характеру.

Також, за час перебування на вказаній посаді Макаров Кирило Борисович, на виконання цілей, завдань та функцій так званого «міністра молодежної політики ДНР», в тому числі для забезпечення його стабільної діяльності, та з

метою формування думки серед населення і світової спільноти щодо легітимності «ДНР» як державного утворення взаємодіє з окремими друкованими засобами масової інформації, телебачення, мережі Інтернет та іншими засобами масової інформації, використовуючи їх для висвітлення діяльності «ДНР» та пропагандистської роботи з популяризації безпосередньої діяльності «министерства молодежной политики ДНР».

Таким чином, **Макаров Кирило Борисович, 06.11.1995 року народження, обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.**

Старший слідчий – криміналіст слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції

 Ярослав ЖИЖОМА

«ПОГОДЖЕНО»

Процесуальний керівник у кримінальному
провадженні – начальник відділу захисту
інтересів дітей та протидії домашньому насильству
Донецької обласної прокуратури

 Тетяна ЧЕКАЙЛОВА

«01» березня 2024 року

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити

уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист. Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

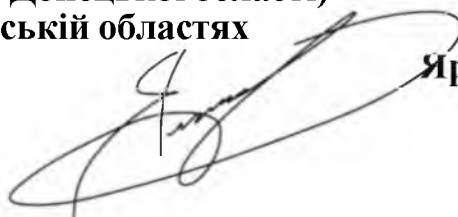
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____ **Макаров К.Б.**

Захисник _____ (_____)

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Старший слідчий-криміналіст слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції

Ярослав ЖИЖОМА